

BÁTORI

JÓZSEF

1975

Egy Petőfi-ünnepélyről

Ft. dr. Bátori József emlékének

Alig két éve Washingtonban
Petőfi-ünnep volt s nekem
kellett, mint rendezőhöz illik,
röviden bejelentenem
az előadót: Bátorit.

Ott ült előttem, feketében,
kezében könyvek, jegyzetek
Mellelte botja. Hogy is írtat
„Most a lábamtól szenvedek,
de azért, ha kell, ott leszek”

Es ott volt. Sok más magyar helyett,
aki nem jött: „... rossz az idő...”,
... más programom van ...” S egyéb okra
hívatkoztak — ahogy illő —
„jól-nevelt” úriemberek.

Kevesen voltunk a teremben,
mikor a messziről jött, fáradt
pap-tandí szája szóra nyílt;
de ahogy beszélt, szinte áradt
belőle a vers vers után.

Mintha Petőfi szólott volna:
szavából Tisza, Duna, róna,
csárdák, betyárok, múlt, jövő
keltek életre, rimes szókba
fűrösztvén, s így élesztve lelkiünk.

Körülnéztem: átszellemülten
ült a közönség, szemlehungyva
hallgatta „Bátori aryat”.
Fejük fölött a végzet ujjá
fonta-szötte a fonalat.

En emlékeztem: Debrecenre,
ahol először láttam őt.
Es arra a sok holt magyarra,
kit elnyeltek a temetők,
poéták és versek temetői.

Most elment ő is. Nem szól többé.
Szép hangján nem mond versek
Nem járja Amerika-szerte
a sok-sok magyar szigetét.
Elment. Hogy miénk, hála érte.